Elias, Glöd en de brug die opnieuw gebouwd moet worden

Mama en papa

Dit boek is van

_____

Welkom in dit voorbeeldboek! Het is gemaakt precies zoals jouw eigen boek wordt, met de foto's en keuzes die ernaast staan, en laat zien hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en stel je voor dat jouw kind de held is in zijn eigen sprookje.

Achter het huis kabbelde de beek over platte stenen en onder een wortel die eruitzag als een kromme neus. Elias zocht rechte takken voor de muur van zijn hut. Een hut had takken nodig die bij elkaar bleven, geen takken die krak zeiden zodra je ernaar keek.

Tussen twee stenen lag iets ronds en groots. Het was te groot voor een vogel en te warm voor een steen. Elias legde beide handen rond de schaal. De koperen stippen erop glinsterden even. Vanbinnen klonk een geluid: tik. Toen: tik, tik. Elias hield het ei stil. Wat zou er uit de beek achter het huis komen?

Eerst kwam er een groene neus uit de barst. Toen twee ronde ogen, vier kleine klauwtjes en een staart die per ongeluk een blad omverduwde. Het kleine draakje niesde. Pof! Drie grijze rookringetjes dreven over het water en bleven hangen rond de top van een rietstengel.

"Glöd," zei Elias. De draak keek naar de ringen, vouwde zijn bladachtige vleugels naar beneden en blies er nog eentje, nog kleiner. Aan de binnenkant van de schaal stonden drie kleine toppen en een rij piepkleine letters: Een drakenjong moet thuis zijn wanneer de zon achter drie toppen ondergaat. Elias keek omhoog. Ver weg, boven de bomen, lagen drie bergtoppen. De zon begon al te zakken.
"Drakenberg," zei hij. "Kom!"

Het bos achter de beek was donker onder de sparren, ook al was de lucht erboven nog licht. Elias liep tussen wortels die over het pad kropen. Glöd zat op zijn schouder en hield zich met twee kleine klauwtjes vast aan de naad van zijn trui.

Bij elke splitsing blies Glöd een rookring. De eerste ging rond een paddenstoel liggen. De tweede suisde een struik in. De derde schoot recht omhoog en verdween. “We kijken beter naar de schaal,” zei Elias, terwijl hij de drie toppen toonde. Hij zocht een opening tussen de bomen in dezelfde richting. Toen klonk er verderop bonk, plons, bonk. De grond lag vol reusachtige ronde afdrukken.

In de grootste voetafdruk dreven drie dennennaalden en een kever die met al zijn pootjes peddelde. Elias zette zijn schoen ernaast. Die leek wel een rozijntje. Glöd blies een rookring naar beneden in de plas. De ring steeg weer op, rond en netjes.

“Een reus is dezelfde kant op gegaan als wij,” zei Elias. De voetsporen leidden naar de stroomversnelling. Daar hing de brug tussen de rotsen, met touwen zo dik als vlechten. Midden op de brug ontbraken verschillende planken. Het water schuimde diep beneden hen, en de zon was aan de rand al oranje geworden. Elias kneep zijn mond dicht. “Proberen, kijken, opnieuw bouwen,” zei hij. “Eerst moeten we de brug weer heel maken.”

Elias klom op een lage, omgevallen boomstam een eindje van de rand. Van daaruit kon hij de hele brug zien zonder erop te moeten gaan. De planken die er nog waren, zaten vast met houten pennen en touw. Op de grond lagen twee rechte takken, oud touw en een paar pennen die vast al lang geleden waren losgekomen.

Glöd blies een rookring door de opening. Die gleed precies tussen de twee zijtouwen door en loste aan de overkant op. “Breed genoeg,” zei Elias. Hij legde de takken naast elkaar, testte ze met zijn hand en begon te knopen. Op de grond groeide een klein stukje brug. Het leek bijna op een muur van zijn hut. Bijna.

Elias trok de laatste knoop strak. Daarna schoven hij en Glöd het stukje brug voorzichtig naar de opening. Eerst lag het stil tussen de touwen. Elias dacht nog: Het zal wel houden.

Toen boog de kortste tak door. Krak. Het touw gleed weg. De brug draaide als een vis aan een haak en plonsde in de stroomversnelling. Een touw danste erachteraan als een natte worm. Glöd blies een kleine rookring, maar die waaide kapot voordat hij rond kon worden. Elias keek naar de zon. Die hing nu al bij de boomtoppen. Hij wilde opnieuw aan het touw trekken, harder en harder. In plaats daarvan ging hij op de omgevallen stam zitten en keek. Van daaruit zag hij iets anders.

In zijn hut maakte Elias muren meestal met drie takken: twee die schuin stonden en één die ze bijeenhield. Een driehoek wiebelde niet zoals een rij takken. Hij trok de twee langste takken naar zich toe en legde ze met de punten tegen elkaar.

“Proberen, kijken, opnieuw bouwen,” zei hij. Glöd stuurde drie rookringen naar de touwen. De eerste vloog door een leeg gat. De tweede bleef rond een slappe knoop hangen. De derde keerde precies terug waar Elias de driehoek vasthield. “Daar!” Hij trok de knoop strak, zette de laatste plank vast en rukte voorzichtig aan de steun. Die bleef stil liggen. Aan de overkant van de brug gaapte tussen de stenen een grotopening.

Aan de overkant van de brug liep het pad recht een grot in. Een paar stappen verder stonden kristallen in groepjes: dun als ijspegels, breed als stoelpoten, scheef als kromme tanden. Ze waren donker, al hield hier en daar een puntje nog een kleine warme glans vast.

Tegen de muur stond een stenen bord, bijna bedekt met stof. Er stond: Warme drakenadem wekt kristallicht. Geen vuur. Geen fakkel. Alleen warme adem. Verderop boog de gang weg van al het daglicht. Daar was het zwart als de binnenkant van een gesloten doos. Straks zou iemands hand het bord vinden.

Elias zette een stap naar binnen en kon zelfs zijn eigen vingers niet zien. Glöd piepte en drukte zijn warme groene zij tegen Eliass schoen. Elias tastte langs de muur tot zijn vingers de letters op het stenen bord vonden.

“Warme drakenadem,” las hij. Glöd keek naar zijn neus en blies een piepkleine rookring naar een kristal. Elias hield zijn handen als een kommetje achter de neus, zodat de warmte niet alle kanten op vloog. Het kristal knipperde één keer. Toen lichtte het vanbinnen groen op. “Proberen, kijken, opnieuw bouwen,” zei Elias. Glöd haalde dieper adem. Verderop floepte een nieuw kristal aan. Toen nog eentje. Maar al snel boog het pad weer af.

De kristallen gaven maar licht tot waar Glöds warme pufjes reikten. Toen Glöd moest rusten, bleven ze staan bij een blauw kristal dat aan de ene kant blauw en aan de andere kant geel licht gaf. Elias telde tot drie en wees: “Daar, daar, daar.”

Bij de volgende bocht zat een kristal helemaal onder de bruine modder. Glöd blies, maar een droevige rookring viel op de grond. Elias nam een takje en schraapte de modder voorzichtig weg. Niet te diep. Niet te snel. Toen het oppervlak glansde, warmde Glöd het op met een klein pufje. Het licht schoot door het kristal en liet een smalle uitgang zien. Buiten waren drie rotsige toppen te zien. Maar zou iemand daarboven Glöd wel zien?

Ze kwamen net buiten toen de zon als een oranje schijf tussen de bomen hing. Voor hen stond Drakenberg met zijn drie toppen. In de bergwand zat een opening die zo groot was dat er bijna een wolk naar binnen kon vliegen.

Glöd bleef op het pad staan. Hij blies een rookring naar de opening. Die werd dunner, dunner en verdween nog voordat hij er was. Elias haalde de ene helft van de eierschaal boven. De koperen stippen vormden drie toppen, net als de berg. Bij het pad staken drie kristallen uit de grond: een klein, een middelgroot en een hoog. Elias hurkte neer. “We hoeven niet te roepen,” zei hij. “We kunnen iets bouwen dat knippert.”

Elias legde de kristallen op een platte steen: klein, middelgroot, hoog. Als Drakenberg. Glöd warmde eerst de kleine op. Toen de middelgrote. En als laatste de hoge. Drie lichtjes knipperden in de schemering, duidelijk zichtbaar zelfs van heel ver.

In de opening bewoog iets. Een grote neus kwam tevoorschijn. Toen nog één, en verschillende vriendelijke drakenkoppen met rustige ogen. Een brede poot landde op de steen naast Glöd zonder hem aan te raken. Glöd blies een rookring recht omhoog. Iedereen zag hem. De grote draken antwoordden met zachte pufjes die de drie kristallen deden glinsteren. Glöd rende naar voren, maar draaide zich nog om naar Elias en de schaal.

Een van de grote draken schoof een schub over de steen naar voren. Hij glinsterde groen, koperkleurig en blauw, zoals de beek wanneer de zon erop scheen. Glöd nam de schub tussen zijn klauwtjes en legde hem in Eliass hand.

"Die mag in mijn hut wonen," zei Elias. Hij draaide zich naar huis, naar de brug, het bos en de beek achter het huis. Achter hem klonk een klein snuifje. Elias keek over zijn schouder. Glöd stond bij de opening, met de grote draken achter zich. Uit zijn neus kwam geen rookring. Een kleine, stevige vlam rolde de avondlucht in en schitterde in de schub in Eliass hand.

Elias, Glöd en de brug die opnieuw gebouwd moet worden

Elias vindt een groot, warm ei tussen de stenen in de beek achter het huis. Daaruit komt Glöd: een kleine groene draak die alleen rookringen kan blazen. Voor de zon achter de drie toppen van Drakenberg verdwijnt, moeten ze een kapotte brug herstellen, kristallen wekken in een zwarte grot en tonen dat Glöd thuisgekomen is.

nl-be.sagatilldig.se